

VODA LŽE

Byl to jenom prsten.

A přitom pro ni znamenal tak moc.

Tolik, co mohla ztratit. Tolik, pro co bojovat.

Šeherezáda zvedla ruku do paprsku světla. Prsten z bledého zlata se dvakrát zablýskl, jako kdyby jí chtěl připomenout své dvojče, daleko za Písečným mořem.

Chálid.

Její myšlenky se zatoulaly do mramorového paláce v Rej. K Chálidovi. Doufala, že je se svým bratrancelem nebo svým strýcem, *šahrbánem*.

Doufala, že není sám. Nechávala se unášet. Uvažovala...

Proč nejsem s ním?

Pevně stiskla rty.

Protože když jsem naposledy byla v Rej, zahynuly tisíce nevinných lidí.

A Šeherezáda se nemohla vrátit, dokud nenalezne způsob, jak svůj lid ochránit. Jak ochránit svoji lásku. Způsob, jak prolomit Chálidovu strašlivou kletbu.

Koza za jejím stanem se pustila do halasného radostného mečení.

Její rozčilení narůstalo. Šeherezáda ze sebe shodila svou provizorní přikrývku a natáhla se pro dýku, kterou měla vedle lůžka. Byla to prázdná výhruška, ale věděla, že musí alespoň bojovat za nějaké zdání nadvlády nad situací.

Pronikavé zvuky zpoza jejího stanu zaznívaly už takřka nepřetržitě, jako kdyby se jí někdo vysmíval,

Je to snad... zvonec?

Ta malá potvora venku měla kolem krku uvázaný zvonec! Cinkání a mečení činily spánek prakticky nemožným.

Šeherezáda se posadila a sevřela v ruce drahokamy vykládaný jílec své dýky...

Potom se s podrážděným zaúpením svalila zpátky na kousavou vlnu své přikrývky.

Ne že bych i bez toho vůbec dokázala usnout.

Ne když byla tak daleko od domova. Tak daleko od místa, kde toužilo být její srdce.

Spolkla knedlík, který se jí zničehonic utvořil v hrdle. Palcem přejížděla po prstenu se dvěma zkříženými meči – po prstenu, který jí Chálid navlékl na prst před pouhými dvěma týdny.

Už dost. Takovými nesmysly nic nedokážeš.

Znovu si sedla a rozhlížela se po neznámém okolí.

Írsiny přikrývky byly úhledně srovnané u jedné stěny malého stanu. Její mladší sestra byla nejspíš vzhůru už několik hodin, pekla chléb, vařila čaj a zaplétala do copánků bradku té opovrženíhodné kozy.

Šeherezáda se navzdory všemu téměř usmála.

Obezřetně si zastrčila dýku za opasek a potom se zvedla na nohy. Ze dnů plných namáhavého cestování a z probdělých nocí ji bolel každyčkový sval v těle.

Tři noci starostí. Tři noci strávené útekem z hořícího města. Nekonečný proud otázek bez odpovědí. Tři noci naplněné strachem o otce, jehož potlučené tělo se teprve muselo vzpamatovat ze všech škod, které utrpělo na kopci nad městem Rej.

Šeherezáda se zhluboka nadechla.

Vzduch tu byl zvláštní. Sušší. Ostrý. Skrže šněrování stanu pronikaly dovnitř měkké paprsky světla. Na všem se držela tenoučká vrstva jemného hliněného prachu. Vypadalo to, jako by se její miniaturní svět skládal z temnoty zaprášené diamanty.

Na jedné straně stanu stál stolek s porcelánovým džbánem a měděnou mísou. Šeherezádin skrovný majetek byl složený vedle něj, zabalený do omšelého koberce, který jí před několika měsíci věnoval Musa Zaragoza. Klekla si ke stolku a naplnila mísu vodou na umývání.

Voda byla vlažná, ale čistá. Její odraz, který se na ni díval z hladiny, působil podivně klidně.

Klidně, a přitom pokřiveně.

Obličej dívky, která během jediné noci přišla o všechno a o nic.

Strčila do vody obě ruce. Její pokožka pod hladinou vypadala bledě a smetanově. Neměla svou obvyklou hřejivě bronzovou barvu. Zaostřila svůj pohled na místo, kde se voda stýkala se vzduchem, na ten zvláštní ohyb, díky kterému to vypadalo, jako kdyby její ruce pod vodou byly v jiném světě...

Ve světě, který se pohyboval pomaleji a vyprávěl příběhy.

Ta voda lže.

Našplouchala si trochu vody na obličej a mokkými prsty si prohrábla vlasy. Pak zvedla víko malé dřevěné nádoby, kterou měla odloženou vedle, a s pomocí nadržené máty, bílého pepře a drcené kamenné soli zbavila svoje ústa ospalosti.

„Jsi vzhůru. Potom, co jsi včera dorazila tak pozdě, jsem nečekala, že vstaneš tak brzy.“

Šeherezáda se otočila a pod otevřenou chlopní stanu uviděla Írsu. Štíhlou siluetu její sestry rámoval trojúhelník pouštního světla.

Írsá se usmála a její půvabné rysy se zaostřily. „Dřív jsi na snídani nikdy nevstávala.“ Vešla dovnitř a zajistila za sebou chlopeň.

„Jak by tady někdo mohl spát, když venku ječí ta příšerná koza?“ Šeherezáda šplouchla na Írsu hrst vody, aby zastavila ten nevyhnutelný příval otázek.

„Myslíš Farboda?“

„Ty jsi té malé bestii dala i jméno?“ Šeherezáda se zašklebila a začala si splétat své zacuchané vlnité vlasy do copu.

„Je docela roztomilý.“ Írsá se zamračila. „Měla bys mu dát šanci.“

„Vyříd' prosím Farbodovi, že jestli nepřestane s těmi svými ranními recitály, moje oblíbené jídlo je dušené kůzlečí podávané v omáčce z granátových jablek a drcených vlašských ořechů.“

„Ha!“ Írsá vytáhla z kapsy svých pomačkaných kalhot *si-rvál* dlouhý kus šňůrky. „Nejspíš bychom neměli zapomínat, že jsme se tady ocitli v přítomnosti královské krve.“ Zavázala šňůrkou konec Šeherezádina copu. „Budu Farboda varovat, aby už dál neurážel přeslavnou kalifu Chorásánu.“

Šeherezáda se ohlédla přes rameno a podívala se do Írsiných světlých očí.

„Tolik jsi vyrostla,“ řekla tiše. „Kdy jsi stihla tak moc vyrůst?“

Írsá svou sestru objala oběma rukama kolem pasu. „Chyběla jsi mi.“ Konečky prstů zavadila o jílec dýky a zděšeně se odtáhla. „Proč u sebe nosíš...“

„Už je baba vzhůru?“ Šeherezáda se usmála až příliš rozzářeně. „Mohla bys mě za ním vzít?“

Tu noc, kdy přišla bouře, jela Šeherezáda s Tárikem a Rahímem na kopec za Rej, aby tam vyhledala svého otce.

Nebyla připravená na to, co spatřili.

Džahándár al-Chajzurán byl schoulený v kaluži se staříčkou, v kůži vázanou knihou v náruči.

Jeho bosé nohy a holé ruce byly spálené. Zarudlé a popraskané a sedřené. Vlasy mu vypadávaly po celých chomáčích. Déšť je splachoval do bláta a smýkal s prameny o mokré kamení jako s nějakou odhozenou věcí.

Grošovaná kobyla její sestry byla už dlouho mrtvá. Měla proříznuté hrdlo. Z rány zející v jejím krku stékaly potůčky krve. Proudý bláta a popela se mísily s červení a vytvářely na úbočí děsivou mozaiku.

Šeherezáda nikdy nezapomněla na to, jak spatřila otce schouleného na červenošedém svahu.

Když se pokusila odtrhnout Džahándárovy prsty od knihy, vykřikl něco jazykem, kterým ho nikdy předtím mluvit neslyšela. Oči měl protočené skoro dovnitř hlavy a se zatřepáním řas se mu zavřely a znovu se už neotevřely. Po celé čtyři další dny.

A dokud je zase neotevře, odmítala od něj Šeherezáda odejít.

Potřebovala vědět, že její otec je v pořádku. Potřebovala vědět, co udělal.

Bez ohledu na to, co – nebo koho – nechala za sebou v Rej.

„Baba?“ oslovila ho tiše, když si klekla vedle jeho lůžka v malém stanu.

Ve spánku se zatřásl a sevřel v prstech pevněji staříčkový svazek, který měl pořád v náruči. Ani během doby, kdy blouznil, nebyl ochotný knihu pustit z rukou. Žádný jiný člověk se jí nesměl ani dotknout.

Írsá si povzdechla. Sehnula se vedle Šeherezády a podala jí pohár vody.

Šeherezáda pohár podržela u otcových popraskaných rtů. Počkala, dokud neucítila, jak polyká. Něco si sám pro sebe zamumlal, pak se obrátil zpátky na bok a knihu si zastrčil hlouběji pod přikrývku.

„Co jsi mu do toho dala?“ zeptala se Šeherezáda Írsy. „Hezky to voní.“

„Jenom trochu čerstvé máty a med. A několik čajových bylin a kapku mléka. Říkala jsi, že několik dní vůbec nic nejedl. Napadlo mě, že by to mohlo pomoci.“ Írsá pokrčila rameny.

„Je to dobrý nápad. Měla jsem na to myslet.“

„Nebuď na sebe naštvaná. Nesluší ti to. A... udělala jsi toho víc než dost.“ Z Írsy mluvila moudrost přesahující jejich čtrnáct let. „Baba se brzy probudí. Já... vím to.“ Kousla se do rtu a jejímu tónu chyběla přesvědčivost. „Potřebuje klid, aby se mohl uzdravit. A čas.“

Šeherezáda si mlčky prohlížela otcovy ruce. Na spáleninách mu mezi tmavými podlitinami a zarudlými skvrnami vyskákaly puchýře.

Co to dělal tu noc, kdy přišla bouře? Co jsme to udělali?

„Měla bys něco sníst. Sotva sis něco vzala, když jste včera přijeli,“ přerušila Írsá Šeherezádky myšlenky.

Než mohla Šeherezáda něco namítnout, Írsá jí vzala pohár z ruky, vytáhla ji na nohy a vlekla ji mezi písečné duny za otcovým stanem. V pouštním vzduchu visela těžká vůně pečeného masa a kouř nad jejich hlavami vytvářel bezcílný oblak. Hedvábná zrníčka písku, téměř nesnesitelně horká, se Šeherezádě prosmýkala mezi prsty na nohou. Nemilosrdné paprsky slunce rozostřovaly vše, čeho se dotkly.

Zatímco šly dál, Šeherezáda se přimhouřenýma očima rozhlédla po beduínském táboře. Prohlížela si živý shon většinou usměvavých tváří lidí, kteří nosili z jedné strany na druhou bušly obilí a balíky zboží. Děti vypadaly docela šťastně, ačkoli bylo nemožné si nevšimat naleštěných zbraní všude kolem – mečů a seker a oštěpů – položených ve stínu sušících se zvířecích kůží. Nebylo možné je nevnímat a nevzpomenout si, k jakému účelu tam zcela jistě jsou...

A na přípravy na nadcházející válku.

„A o ty životy tě připravím tisícinásobně.“

Šeherezáda ztuhla, ale pak se napřímila v ramenou s rozhodnutím nezatěžovat svoji sestru takovými problémy. Tyto starosti patřily těm, kdo vládnou jedinečnými schopnostmi.

Takovým, jako byl Musa Zaragoza, mág z Chrámu ohně.

I když ji to stálo hodně úsilí, Šeherezáda ze sebe setřásla nesmírnou tíhu kletby. Prošla s Írsou mezi stany k tomu nej-

většímu uprostřed. Byla to impozantní konstrukce, i přes to, že plachta byla celá sešívaná z malých kousků – směsice sluncem vypálených barev a na vrcholu vybledlý praporec, který se třepotal ve větru. U vchodu do stanu stál strážný v kápi a plášti z hrubé tkaniny.

„Žádné zbraně.“ Vojákova ruka dopadla na Šeherezádino rameno s tvrdostí celoživotního násilníka. Takového, který si svou roli až příliš užíval.

I přes varování zdravého rozumu byla Šeherezádina reakce okamžitá a automatická. Odrazila jeho ruku stranou a odhodlaně se zamračila.

Nemám ani trochu náladu na neomalené chlapy. Ani na jejich válčení.

„Není dovoleno brát do šejchova stanu jakékoli zbraně.“ Voják se natáhl pro její dýku a v jeho očích se zaleskla nevyřčená výhrůžka.

„Ještě jednou se mě dotkneš a...“

„Šazí!“ Írsá se postavila mezi ně, aby vojáka uklidnila. „Prosím, omluvte moji...“

Strážný Írsu odstrčil. Šeherezáda ani na okamžik nezaváhala a praštila ho oběma pěstmi do prsou. Zavrával k jedné straně s nafouknutými nozdrami. Šeherezáda za sebou uslyšela mužský křik.

„Co to vyvádíš, Šeherezádo!“ vyjekla Írsá a ve tváři se jí zračilo zděšení nad lehkomyšlností její sestry.

Rozzuřený voják popadl Šeherezádu za zápěstí. Připravovala se na následující zápas, prsty u nohou měla zabořené do země a pěsti zaťaté.

„Okamžitě ji pusť!“ Za vojákem se tyčil vysoký stín.

Dokonalé.

Šeherezáda sebou šklubla a do jejího vzteku se vedral záblesk provinilosti.

„Nepotřebuju tvoji pomoc, Táriku,“ vydrala ze sebe přes zaťaté zuby.

„Nepomáhám ti.“ Přistoupil blíž a vrhnul na ni krátký, ale uklidňující pohled. Jeho neskrývaná bolest byla natolik palčivá, že jí sebrala odvalu.

Copak mi nikdy neodpustíš?

Voják se k Táríkovi obrátil s podřízeností, která by za normálních okolností Šeherezádu okamžitě ohromně rozhořčila. „Omlouvám se, *sáhibe*, ale ona odmítala...“

„Okamžitě ji puš. Neptal jsem se po výmluvách. Poslouchej rozkazy, nebo buď připravený na následky neposlušnosti, vojáku.“

Strážný ji neochotně pustil. Šeherezáda jeho ruku setřásla. S nádechem se obrnila a postavila se čelem všem přítomným. U Táríkova ramene stál Rahím a po jeho druhém boku několik dalších mladých mužů. Jeden z nich byl mladíček hubený jako proutek, který se vydával za mnohem staršího muže. Na protáhlém a propadlém obličejí mu v chomáčích rostly vousy a komicky přísné obočí se mu klenulo nad ledově chladnými očima.

Očima, které si ji prohlížely s mrzkou nenávistí.

Prsty jí sklouzly k jílci dýky.

„Děkujeme, Táriku,“ řekla Írsá, když se Šeherezáda pořád neměla k vyjádření sebemenší vděčnosti.

„Samozřejmě,“ odpověděl s rozpačitým přikývnutím.

Šeherezáda se kousla do tváře. „Já...“

„Nenamáhej se, Šazí. Takové věci už nemají smysl.“ Tárik si shodil z hlavy kápi své *ridy*, proklouzl vchodem zpátky do stanu, a vyhnul se tak její společnosti. Mladík s ledově chladnými očima se na Šeherezádu zamračil, než ho následoval. Rahím se vedle ní zastavil se zachmuřeným výrazem, jako by byl očekával, že to zvládne lépe. Pak přistoupil blíže k Írse s tázavě nakloněnou hlavou. Její sestra mu věnovala polovičatý úsměv. Rahím si tiše povzdechl a bez jediného slova se kolem nich prosmýkl do stanu.

Írsá dloubla Šeherezádu loktem do žeber. „Co to do tebe vjelo?“ pokárala ji šeptem. „Jsme tady hosté. Nemůžeš se chovat takhle.“

Šeherezáda jí pokorně pokynula hlavou, než vešla do prostorného stanu.

Jejími očím chvilku trvalo, než se přizpůsobily nenadálému přítmí. Z dřevěných kúlů nahoře viselo několik ledabyle rozmístěných mosazných lamp. Provozce světla, které se z nich lilo, jí po žáru pouštního slunce připadaly bledé. Na opačné straně stanu stál dlouhý nízký stůl z hrubě tesaného týkového dřeva. Kolem se povalovaly hromádky omšelých vlněných polštářků. Kolem Šeherezády se prohnalo několik vřeštících dětí, které si nevšímaly ničeho jiného než svého vzájemného boje o nejprestižnější místo u stolu se snídaní.

Uprostřed všeho toho hulákání, rachotu a shonu byl usazený starý muž s párem bystrých očí a neupraveným plnovousem. Jakmile Šeherezádu spatřil, usmál se s překvapivou hřejivostí. Po jeho levici seděla stejně stará žena s dlouhým, prokvetlým copem v barvě mědi. Po pravici měl Šívina otec, Rezu bin-Latífa. Šeherezádě se sevřel žaludek a znovu pocítila

záchvěv provinilosti. Viděla ho už předchozího večera, ale ve shonu kolem jejich příjezdu si toho moc neřekli a ona si pořád nebyla jistá, jestli je připravená se setkat se Šívíným otcem.

Tak brzy potom, co nedokázala pomstít smrt jeho dcery.

Tak brzy potom, co se zamilovala do toho mladíka, který ji zabil.

Šeherezáda se rozhodla, že bude nejlepší se nevítané pozornosti vyhnout, sklonila hlavu a posadila se vedle Írsy, naproti Táríkovi a Rahímovi.

Vyhýbala se pohledům všech okolo, především onoho mladíka s ledově ohnivými očima, který nepropásl jedinou příležitost, kdy ji mohl spálit žárem svého zneklidňujícího pohledu. Nutkání přivést pozornost k jeho chování se jí neustále vkrádalo do mysli, ale Írsá ji předtím pokárala po právu – byla tady hostem.

A nemohla si dovolit chovat se tak lehkomyšlně.

Ne když v sázce byly zájmy její rodiny.

Uprostřed starého ošuntělého stolu ležela pečená jehněčí kýta. Byla naservírovaná na obrovském podnosu z tepaného stříbra, ze všech stran zprohýbaný po letech používání. V koších opodál ležely tlusté krajíce chleba *barbarí* namazané máslem a obalené v černých sezamových semínkách a vedle toho oprýskané misky plné celých ředkviček a plátků soleného kozího sýra. Hašteřivé děti se natahovaly pro ředkvičky, trhaly velké kusy *barbarí* vejpůl a holými rukama chňapaly po masu. Dospělí drtili čerstvou mátovou nať a zalávali vonné lístky proudy tmavého čaje.

Když se Šeherezáda odvážila vzhlednout, zjistila, že onen starý muž si ji prohlíží zvědavými očima a po jeho rtech se

rozlévá další srdečný úsměv. Mezi předními zuby měl výraznou mezeru, kvůli které na první pohled působil skoro pošetile.

Šeherezádu to ovšem ani na okamžik neoklamalo.

„Takže, můj příteli... tohle je Šeherezáda,“ řekl stařec.

Ke komu to mluví?

„Měl jsem pravdu...“ zachechtal se. „Skutečně je velice krásná.“

Šeherezáda přelétla očima po obou koncích stolu. Zastavila se u Táríka.

Široká ramena měl ztuhlá a ostře řezané rysy ve tváři strnulé. Vydechl pomalu nosem a zvedl oči k ní.

„To je,“ souhlasil Tárík odevzdaným hlasem.

Starý muž pokynul hlavou směrem k Šeherezádě. „Způsobila jste spoustu potíží, krásko.“

Navzdory uklidňující dlani, kterou jí Írsá položila na ruku, pocítila Šeherezáda, jak její hněv ožívá jako oheň rozdmýchaný ze žhavých uhlíků.

S vědomím, že v té chvíli ztratila svůj půvab, se Šeherezáda rozhodla neříkat nic. Srolovala si jazyk v ústech a kousla se do spodního rtu.

Jsem tady hostem. Nemůžu si dělat, co se mi zachce.

Bez ohledu na to, jak vzteklá a osamělá se cítím.

Stařík se znovu usmál. Zase o něco vroucněji. Zase o něco více vynikla jeho mezeru mezi zuby.

Nesnesitelné.

„Stojíte za to?“

Šeherezáda si odkašlala. „Prosím?“ zeptala se a držela svoje emoce pevně na uzdě.